

Phần 9

Anh Thư mở cửa, cô giật mình khi đụng mặt với Thùy Lâm. Xoay núm cửa đóng lại, Anh Thư hất mặt lên:

- Cô làm gì ở đây?

Thùy Lâm thân nhiên:

- Dĩ nhiên tôi cũng là một nhân viên trong công ty như cô vậy.

Anh Thư cười mỉa:

- Hạng người như cô mà cũng được vào đây làm hay sao? Có phải cô đã nài nỉ để Minh Khôi đưa cô vào đây không?

Thùy Lâm tinh bơ:

- Tôi có giấy mời phỏng vấn vào làm hẳn hoi đây nhé?

Anh Thư cười khẩy:

- Tôi không tin.

- Không tin thì cô cứ đi hỏi phòng quản lý xem lời tôi nói có đúng hay không.

Thùy Lâm cười cười, ánh mắt như khiêu khích:

- Còn bây giờ cô hãy tránh ra cho tôi đi làm việc.

Anh Thư nóng mũi, cô bực tức:

- Tôi phải làm cho rõ chuyện này mới được.

- Xin mời!

Liếc Thùy Lâm một cái bén ngọt, Anh Thư hậm hực mở cửa vào phòng giám đốc. Nhanh chân đến chỗ bàn làm việc của bà Ngọc, Anh Thư lên tiếng:

- Thưa bác! Con có chuyện cần hỏi!

Bà Ngọc ngẩng mặt lên, tay nâng gọng kính, giọng ôn tồn:

- Chuyện gì thế Anh Thư?

Thùy Lâm bước vào. Anh Thư chỉ tay về phía Thùy Lâm, cô hỏi nhanh:

- Cô ta có phải là nhân viên của công ty không bác?

Bà Ngọc nhìn Thùy Lâm rồi quay sang Anh Thư:

- Đúng vậy! Cô ấy đã được công ty nhận vào làm trong văn phòng bên quản lý.

Thùy Lâm mỉm cười, Anh Thư càng thêm tức tối, cô phản đối:

- Cô ta vừa mới vào mà đã làm ở bộ phận quản lý. Như vậy có ổn không bác?

Bà Ngọc trầm âm:

- Bác đã xem qua hồ sơ Thùy Lâm, bác thấy Thùy Lâm có khả năng làm tốt ở bộ phận này.

Anh Thư liếc nhẹ Thùy Lâm, cô châm chọc:

- Cháu chi sợ bác nhìn lầm người làm ảnh hưởng đến công ty của mình thôi.

Bà Ngọc cười nụ:

- Cháu đừng quá lo, đây chỉ là thời gian thử việc. Nếu có gì thay đổi lúc đó bác sẽ tính sau.

Anh Thư nói:

- Bác nói vậy là cháu yên tâm rồi.

Bà Ngọc đề nghị:

- Thôi, cháu ra ngoài làm việc đi. Bác có một số vấn đề muốn trao đổi với Thùy Lâm.

- Dạ, cháu xin phép.

Nguyt Thùy Lâm một cái rờ dài, Anh Thư ngoe nguẩy đóng cửa. Thùy Lâm cố mím môi giấu nụ cười. Anh Thư bị chọc tức, cô thấy hả hê vô cùng. Thời gian còn dài chưa biết ai sẽ hơn ai, Anh Thư à. Cô đừng vội xem thường tôi đấy nhé!

- Cô ngồi xuống đi!

Nghe bà Ngọc ra lệnh, Thùy Lâm chột sực tỉnh. Cô rụt rè làm theo lời bà như một cái máy đã được lập trình sẵn.

Bà Ngọc nhìn thẳng vào mắt cô, nhanh giọng:

- Cô đã biết mình phải làm gì rồi chứ?

Thùy Lâm gật nhẹ:

- Vâng ạ!

Đặt xấp hồ sơ xuống bàn, bà Ngọc phán gọn:

- Cô hãy kiểm tra lại các tư liệu và sau đó cho ta biết một kết quả chính xác nhất.

Thùy Lâm dán mắt vào tập hồ sơ. Bà Ngọc nói tiếp:

- Đây không phải là một vấn đề đơn giản nên cô cần phải hết sức cẩn thận. Cô hiểu ý ta muốn nói gì chứ?

Thùy Lâm gật đầu:

- Con hiểu, thưa mẹ!

Bà Ngọc vặn lại:

- Đây là công ty, nên cô cứ gọi ta là giám đốc.

Thùy Lâm xụ mặt:

- Vâng, thưa giám đốc.

Bà Ngọc đề nghị:

- Bây giờ có thể bắt đầu công việc được rồi đây. Có gì thắc mắc, cô có thể gặp trực tiếp ta để trao đổi.

Thùy Lâm đứng dậy:

- Con xin phép ra ngoài.

- Được rồi! Làm việc đi!

Thùy Lâm bước nhẹ ra cửa. Cô quay lại nhìn bà Ngọc dăm chiêu xoay mặt ra cửa kính. Hôm nay cô mới thấy bà Ngọc rất quyết đoán và công bằng. Không đặt vấn đề tình cảm vào trong công việc. Thùy Lâm cười một mình. Có lẽ đó là lý do mà Minh Khôi rất kính nể bà. Đúng là “vỏ quýt dày cũng phải có móng tay nhọn” để trị lại chứ!

Vừa về đến nhà, Thùy Lâm mở cửa phòng. Có quăng chiếc túi xách sang một bên nằm nhào lên giường. Eo ơi! Mới có ngày đầu tiên mà có cả đống công việc cho cô giải quyết mệt muốn bỏ hơi tai. Nhưng mệt cũng phải cố gắng chứ sao, vì cô yêu chồng mà. Minh Khôi từ trong phòng tắm bước ra, anh lên tiếng:

- Em về rồi đấy à?

Thùy Lâm không trả lời, cô nằm nhắm mắt. Minh Khôi quán chiếc khăn ngang người. Anh bước đến, ngồi lên giường:

- Sao vậy em?

Thùy Lâm thờ phào:

- Em mệt quá!

Minh Khôi nằm xuống, anh chống tay, ngóc đầu dậy:

- Tại mới vào nên em chưa quen với công việc đấy thôi. Mau vào tắm rửa đi!

Vừa nói, anh vừa kéo tay cô ngồi dậy. Thùy Lâm mè nheo:

- Chân em mỏi quá không nhấc lên nổi nữa.

Minh Khôi véo mũi cô:

- Nhõng nhẽo quá đi! Anh bế em vào nhé!

Thùy Lâm mỉm cười thích thú. Minh Khôi khom người, cô vòng tay qua cổ anh. Minh Khôi nhẹ nhàng bế Thùy Lâm vào bồn tắm. Minh Khôi bông đùa:

- Có cần anh tắm giúp em không?

Thùy Lâm cong môi:

- Xí! Ai thèm!

Minh Khôi nhẹ nhàng khép cửa lại, anh trở vào giường. Lâu lâu, Minh Khôi khẽ liếc nhìn vào phòng tắm rồi thầm trách mình sao lại nghĩ đến những điều đen tối.

Thùy Lâm mở cửa, cô xoa xoa cái khăn đang quấn ở trên mái tóc, đưa mắt tìm Minh Khôi. Ôi trời! Mới đó mà anh đã lăn ra ngủ say mất rồi. Cái đồ đáng ghét! Chưa gì đã ngủ! Thùy Lâm nhoen cười rồi tiến đến bên chiếc giường ngồi xuống. Càng ngắm càng thấy Minh Khôi thật quyến rũ với vẻ đẹp nam tính.

Đưa tay mơn man bờ ngực săn chắc của anh, Thùy Lâm nghe người mình rạo rục. Bất chợt Minh Khôi mở bừng mắt anh chụp lấy tay cô, vật Thùy Lâm ngã nhào xuống giường. Thùy Lâm ré lên:

- Anh chưa ngủ sao?

Minh Khôi cười:

- Em chưa ngủ sao anh ngủ được.

- Đáng ghét! Anh tính hù em hả.

Cả cơ thể cường tráng của anh đè lên người cô, Thùy Lâm thở nhanh. Anh bẹo má cô:

- Không có em bên cạnh là anh không ngủ được.

Cô mím môi cười, nép vào ngực anh:

- Dóc quá đi! Ngủ say như chết thì có.

Minh Khôi thì thầm:

- Được chết trong vòng tay em anh cũng cam lòng.

Thùy Lâm đặt tay lên môi anh:

- Nói bậy quá đi! Còn nói bậy nữa là em giận đó.

Minh Khôi choàng tay qua lưng cô:

- Nếu lỡ anh chết thật thì sao?

Thùy Lâm chu môi:

- Thì em sẽ bỏ anh đi lấy người khác.

Minh Khôi véo mũi cô:

- Dám bỏ anh hả, không dễ đâu cưng. Bây giờ em đang ở trong tay anh đó em thoát được.

Cô vuốt ve bờ ngực trần săn chắc của anh. Cử chỉ đó làm Minh Khôi nghe tim mình rạo rục như lửa đốt. Anh giữ tay cô, ánh mắt mê dại:

- Em đẹp lắm Thùy Lâm.

Cô lườm anh, nét thẹn thùng hiện lên má:

- Không phải em là vịt bầu xấu xí à?

Minh Khôi giờ một tay vuốt mái tóc dài óng ả để xuống mặt mình, giọng lạc hẳn đi:

- Vịt bầu lột xác thành thiên nga để giữ chân hoàng tử. Anh yêu em Thùy Lâm. Em là người con gái đầu tiên trong cuộc đời làm trái tim anh thổn thức.

Cô chồm lên tay chống cằm, tay đặt lên môi anh ngăn lại, khoảng cách thật gần.

- Em hiểu mà! Em cũng yêu anh Minh Khôi ạ!

Cô không kìm được tình cảm của mình đã áp nhẹ môi mình lên môi anh:

- Minh Khôi! Em..

Minh Khôi vuốt ve bờ lưng thon của vợ. Anh vói tay tắt chiếc đèn ngủ. Bóng đêm bắt đầu lan tỏa khắp căn phòng. Thùy Lâm ý thức được chuyện đang đến. Minh Khôi nghe từng mạch máu như căng ra cùng với những rung động mãnh liệt cơ thể nóng ran lên.

- Thùy Lâm! Anh yêu em...

Cô không tài nào ngăn anh lại và chính cô đã bị anh cuốn theo bao đam mê đang đến. Thùy Lâm cúi xuống trút những trận hôn lên ngực chồng. Một cách thể hiện tình cảm thật lãng mạn.

Minh Khôi gối đầu cô xuống giường, anh nghiêng người tìm môi cô. Thùy Lâm thẹn thùng khi anh nhìn vào mắt cô.

Cô lặng người trước ánh mắt say đắm anh dành riêng cho mình, bàn tay anh mon man trên cổ, môi anh dịu dàng ướng lấy môi cô. Nụ hôn càng nóng bỏng, mạnh mẽ hơn.

- Minh Khôi...

Thùy Lâm kêu lên khi môi anh cúi xuống bờ ngực hấp háy chờ đợi sau làn áo mỏng. Toàn bộ cơ thể cô nóng ran khi chiếc áo ngủ rơi ra, rớt xuống sàn.

Minh Khôi hồi hộp đợi phản ứng của cô khi anh áp cơ thể rực lửa của mình lên cơ thể mềm mại với những đường nét tuyệt mỹ.

- Nhóc ơi! Anh yêu em...

Thùy Lâm vuốt nhẹ tấm lưng to đùng của anh với bao cảm xúc. Chiếc giường khẽ rung lên theo cơn cảm xúc của đôi vợ chồng.

- Minh Khôi! Em chết mất...

Anh sung sướng khi nghe vợ rên khẽ và cuống lên khi cô ôm ghì lấy anh. Cảm giác được hòa hợp giữa hai vợ chồng thật tuyệt vời. Cô bé của anh ngô nghê đến lạ. Chính sự ngô nghê đó mà anh yêu cô. Minh Khôi ôm siết cô, hai bàn tay đan vào nhau. Anh sẽ nắm tay cô đưa lên đỉnh cao của cuộc sống vợ chồng của một đêm mặn nồng tình ái.

- Bé yêu... em tuyệt lắm.

Minh Khôi luyến tiếc buông cô ra. Thùy Lâm ngượng ngập nép vào ngực anh. Cô nhắm mắt mơ màng tận hưởng những cảm xúc tuyệt vời anh vừa mang đến. Cả hai chìm vào giấc ngủ trong sự mãn nguyện.

...

Buổi sáng, những giọt sương còn đọng trên lá ngoài sân. Những cánh hồng rực rỡ đang hướng về ánh nắng đón chào một ngày mới.

Thùy Lâm len lén nhóm người dậy, cô rụt rè.

- Hù!

- Ôi! Làm em hét hồn.

Minh Khôi mở mắt, đưa tay cô lên môi hôn nồng nàn.

- Em định làm gì?

- Trễ rồi! Em xuống nấu đồ ăn cho mẹ và anh.

Minh Khôi ghì cổ cô xuống:

- Vẫn còn sớm mà, ở lại với anh thêm một lúc nữa đi.

Vừa nói, Minh Khôi vừa choàng tay quấn lấy cô.

- Nói cho anh nghe, đêm qua em có hạnh phúc không?

Thùy Lâm thẹn thùng, cô kéo chăn qua khỏi đầu.

- Vô duyên! Em không nói đâu.

Minh Khôi nghiêng người:

- Hôm nay anh không muốn dậy chút nào.

Thùy Lâm ló đầu ra.

- Mới có một đêm mà anh đã kiệt sức rồi hả?

Minh Khôi bông đùa:

- Anh vẫn còn dư sức để yêu em ngay bây giờ nữa đây.

- Hồng dám đâu!

Dứt câu, Thùy Lâm biến nhanh vào phòng tắm, cô nói vọng ra:

- Mau dọn dẹp mền gối đi.

Minh Khôi la lớn:

- Lát nữa em ra mà dọn, anh cứ thích để đây.

Thùy Lâm xoay núm cửa ló đầu ra, cô nheo mắt.

- Hết sức rồi hả?

Minh Khôi phì cười. Anh ném cái gối nhưng Thùy Lâm đã nhanh tay đóng cửa lại, anh mắng vói theo:

- Có giỏi thì lúc nãy ở lại thêm một lát nữa đi.

Minh Khôi lắc đầu cho sự thơ thẩn của mình. Trên môi luôn nở nụ cười hạnh phúc. Anh sờ sờ vào tấm drap giường, nơi có một vết máu đỏ hồng. Anh lẩm nhẩm một mình:

- Bà xã của anh tuyệt lắm.

Thùy Lâm mở cửa bước ra, cô đẩy anh vào phòng tắm:

- Vào nhanh đi. Em xuống dưới nhà đây.

Thùy Lâm dọn dẹp trong phòng xong, cô nhanh chân đi xuống nhà bếp. Đi ngang thấy phòng bà Ngọc vẫn chưa mở cửa. Thùy Lâm mỉm cười. Sáng nay cô sẽ trở tài nấu món cháo cá lóc cho cả nhà cùng ăn. Vả lại, hôm qua thấy bà Ngọc cũng có vẻ mệt mỏi vì bị cảm cúm chắc bà sẽ vui lắm đây.

Thùy Lâm đang loay hoay chợt Minh Khôi vòng tay ôm ngang eo cô từ sau lưng.

- Thơm quá!

Thùy Lâm cười nụ:

- Anh vào bàn đi, em múc cháo lên ngay.

Minh Khôi rời cô, anh tiến đến kéo ghế ngồi vào bàn hỏi nhanh:

- Mẹ vẫn chưa dậy à?

Thùy Lâm gật nhẹ:

- Có lẽ mẹ đang mệt.

Đặt chén cháo xuống bàn, Thùy Lâm nói tiếp

- Anh ăn xong rồi đi làm. Em mang cháo vào phòng cho mẹ xem mẹ có sao không.

Minh Khôi gật nhẹ:

- Ừ! Anh biết rồi, em vào đi.

Cửa phòng bà Ngọc đóng im ỉm. Thùy Lâm một tay bưng chén cháo, ngập ngừng giây lâu cô gõ nhẹ lên cửa:

- Con vào được không?

Không nghe trả lời, Thùy Lâm phân vân. Có nên mở cửa vào đại hay không? Lỡ chọc giận mẹ thì... Thùy Lâm nuốt nước bọt xuống cái ực. Cô lấy hết can đảm mở cửa bước vào, nhỏ giọng:

- Con mang cháo vào cho mẹ đây.

Bà Ngọc nằm trên giường nghe tiếng Thùy Lâm, đôi mắt bà khẽ chớp nhìn cô. Thùy Lâm bước đến cạnh giường ngồi xuống khẽ hỏi:

- Hôm qua ở công ty, con thấy mẹ có vẻ mệt mỏi. Có phải mẹ bị bệnh rồi không?

Bà Ngọc giọng mệt mỏi:

- Ta không sao đâu.

Thùy Lâm đan hai tay vào nhau, cô lí nhí:

- Con có nấu miếng cháo, mẹ ăn đi cho khỏe.

Ném ánh mắt vào chén cháo rồi quay sang nhìn Thùy Lâm, bà hỏi:

- Ta đối xử không tốt với con, sao con còn quan tâm đến ta.

Thùy Lâm đáp nhanh:

- Đó là bổn phận của một người làm dâu như con mà mẹ.

- Con không giận ta ư?

Thùy Lâm lắc nhẹ:

- Con thương mẹ như mẹ ruột của con vậy.

Bà Ngọc nhìn cô, Thùy Lâm nói tiếp:

- Con đã mồ côi ba mẹ từ nhỏ nên con rất thèm được có mẹ, được gọi mẹ như bao người khác có đủ cha mẹ mà nào có được như thế.

Bà Ngọc im lặng. Thùy Lâm cười buồn:

- Con xin lỗi! Tự nhiên con lại nói với mẹ những chuyện không đâu.

Bà Ngọc nhẹ giọng:

- Không sao!

Thùy Lâm bật dậy:

- Làm phiền mẹ quá! Mẹ cứ nghỉ ngơi đi. Con xin phép phải đến công ty.

Thùy Lâm quay lưng, bà Ngọc chợt nói với theo:

- Cảm ơn con, Thùy Lâm.

Thùy Lâm khựng lại. Cô mừng rơn trong bụng nhưng không dám quay lưng lại. Cô sợ đây chỉ là ảo giác của mình. Cô sợ lắm nếu như quay lại bỗng tất cả sẽ không còn nữa. Đưa tay véo nhẹ lên mặt. Á! Đau quá! Thùy Lâm xuyết xoa chỗ đau để chợt nhận ra không phải là ảo giác mà là sự thật. Thùy Lâm quay lại thật nhanh:

- Mẹ!

Bà Ngọc mỉm cười. Thùy Lâm mừng rỡ:

- Mẹ đã đồng ý cho gọi mẹ rồi ư?

Bà Ngọc gật nhẹ:

- Con là con dâu của ta kia mà.

Thùy Lâm sà vào lòng bà, cô thỏ thẻ:

- Con vui quá! Đây có phải là sự thật không mẹ?

Bà Ngọc hỏi kháy:

- Con không tin ta à?

Thùy Lâm phân trần:

- Dạ, không có! Chỉ tại con thấy bất ngờ quá.

Bà Ngọc thông cảm:

- Ta xin lỗi, bấy lâu nay ta đã hiểu nhầm và có thành kiến với con.

Thùy Lâm phản đối:

- Mẹ không có lỗi gì đâu ạ! Nay mẹ đã hiểu ra là con vui lắm rồi. Từ nay con đã có mẹ.

Bà Ngọc dặn dò:

- Con hãy giúp Minh Khôi quán xuyên công việc cho tốt. Mẹ sắp già rồi chỉ còn biết trông cậy vào hai đứa thôi.

Thùy Lâm gật nhẹ:

- Vâng, con sẽ cố gắng hết sức mình, thưa mẹ.

Bà Ngọc xoa tay:

- Thôi, con mau đi làm đi.

Thùy Lâm đỡ bà Ngọc nằm xuống giường:

- Mẹ nghỉ ngơi cho khỏe, nhớ ăn chút cháo nha mẹ.

- Ủ!

Thùy Lâm khép nhẹ cửa. Cô muốn chạy đi tìm Minh Khôi để báo cho anh biết hôm nay cô vui thế nào. Thùy Lâm nhanh chân phóng ra xe.

Dèn đỏ bật lên, Thùy Lâm thắng xe lại. Chút xíu nữa vì vui quá Thùy

Lâm đã vượt đèn đỏ mất. Đang suy nghĩ, Thùy Lâm chợt nhận ra người ở trước mặt là Kiến Huy. Cô có nhìn nhầm không Thùy Lâm đưa tay dụi dụi mắt rồi nhìn lại lần nữa. A! Đúng là anh ấy rồi. Mừng rỡ Thùy Lâm đề máy nhích xe lên, vừa lúc đó cô bắt gặp Anh Thư chạy đến rồi hai người rẽ vào quán cà phê Trung Nguyên. Thùy Lâm thoáng phân vân, cô đuổi theo đến ngay cổng rồi dừng lại. Tại sao Kiến Huy lại gặp Anh Thư? Họ có quen biết với nhau sao? Thùy Lâm nhíu mày thắc mắc. Cô quyết định queo xe vào bãi đậu rồi tiến thẳng vào trong. Đảo mắt khắp một lượt, Thùy Lâm rón rén đến chiếc bàn đặt sau một gốc cây sát với bàn Kiến Huy và Anh Thư đang ngồi. Xoay lưng lại, cô hồi hộp. Sao mình giống một thám tử tư quá nhỉ? Nghe lén là không tốt nhưng sự việc khó nghĩ quá, buộc Thùy Lâm phải liều một phen thôi.

Anh bồi bàn bước đến tươi cười:

- Chị uống gì ạ?

Thùy Lâm nói nhanh:

- Một ly cam vắt.

Anh bồi bàn vừa đi khỏi, Thùy Lâm quay đầu len lén nhìn lại. Cô bắt gặp Kiến Huy đang mỉm cười, Thùy Lâm vểnh tai nghe ngóng.

Kiến Huy lên tiếng:

- Mọi việc vẫn ổn chứ.

Anh Thư đáp nhanh:

- Em đã sắp xếp mọi việc đâu vào đấy, anh cứ yên tâm.

Kiến Huy cười:

- Anh trông cậy vào em cả đấy.

Anh Thư nói nhanh:

- Anh cứ ngồi yên mà đợi tin vui của em.

Cả hai nhìn nhau cười phá lên. Thùy Lâm càng nghi ngờ. Nãy giờ họ toàn nói gì đâu đâu làm cô chẳng hiểu gì cả

Kiến Huy nói tiếp, Thùy Lâm chăm chú:

- Phen này Minh Khôi chết chắc rồi.

Anh Thư chớp mi:

- Anh đừng quá chủ quan. Coi chừng đến phút cuối sẽ có sự cố.

Kiến Huy nhỏ giọng:

- Em nói vậy là sao? Có việc gì nữa à?

Anh Thư thì thầm:

- Gần đây hình như bà Ngọc đã phát hiện ra, nên bà ta đã đưa Thùy Lâm vào công ty để quản lý công việc.

Kiến Huy sững sốt:

- Thùy Lâm ư? Sao cô ấy lại vào làm ở đây?

Anh Thư giải thích:

- Cô ấy nộp đơn xin vào làm.

Kiến Huy bực tức. Anh tối sầm mặt, vỗ tay xuống bàn.

- Không thể được!

Thùy Lâm giật mình, có muốn thót tim ra ngoài. Ôi! Đúng là làm chuyện không quang minh chính đại thật khổ sở. Nhưng Thùy Lâm đã nghe loáng thoáng trong câu chuyện có nhắc đến cô và Minh Khôi. Thùy Lâm vỗ nhẹ lên má, cô tự nhủ phải giữ bình tĩnh để nghe hết câu chuyện.

Anh Thư nói tiếp:

- Anh sao vậy? Anh có quen với cô ấy sao?

Ánh mắt Kiến Huy rùng rục lửa hận, anh gằn giọng:

- Cô ấy là người con gái tôi yêu thương nhất.

Anh Thư chớp mắt:

- Vậy à!

Cả hai im lặng thật lâu, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng. Anh Thư chùng giọng:

- Nhưng cô ấy đã cướp mất Minh Khôi của tôi.

Kiến Huy đánh giọng:

- Tôi không thể để cho Minh Khôi có được cô ấy dễ dàng như vậy.

Anh Thư đế vào: .

- Chính hai người ấy đã làm cho chúng ta phải đau khổ. Họ phải trả giá cả vốn lẫn lời.

Anh Thư ngăn lại:

- Nhưng anh đừng mạnh tay quá, hãy chừa cho Minh Khôi một con đường.

Kiến Huy cười nhạt:

- Cô còn lo lắng cho hắn đến thế sao?

Anh Thư nhỏ giọng:

- Anh cũng như tôi, nên anh đâu cần phải hỏi tôi như thế.

Kiến Huy nhanh giọng:

- Tôi sẽ suy nghĩ lại.

Anh Thư bật dậy:

- Đến giờ tôi phải đi làm rồi. Chào nhé! Hẹn gặp lại anh trong niềm vui chiến thắng.

Anh Thư đi khuất, Kiến Huy vẫn còn ngồi đấy. Anh châm lửa mỗi điều thuốc. Thùy Lâm quan sát, cô muốn chạy nhanh sang bàn của anh để hỏi cho ra lẽ, nhưng bản thân cô không cho phép mình làm điều đó. Thùy Lâm chột buồn. Có lẽ vì cô mà Kiến Huy thay đổi đến vậy. Cô thờ dài nhìn dòng xe lăn bánh dưới mặt đường. Cuộc đời như đang xoay vần cuốn theo mọi thứ để rồi khi cô chột nhận ra thì đã muộn. Cô phải làm gì để cứu vãn cho tình thế lúc này đây? Họ sẽ làm hại đến Minh Khôi, ông xã yêu dấu của cô. Phải tìm cách ngăn họ lại thôi, Thùy Lâm tự nhủ với mình như thế. Cô quay mặt sang chỗ khác khi Kiến Huy vừa đi khỏi.

Anh Thư gõ nhẹ lên cửa, Minh Khôi nói vọng ra:

- Vào đi!

Cô đẩy nhẹ cửa bước vào. Nhìn anh, cô mỉm cười âu yếm:

- Em nghe nói hôm nay bác bị bệnh phải không?

Minh Khôi gật nhẹ:

- Có việc gì em cứ nói với anh là được rồi.

Anh Thư ngồi xuống ghế đối diện với bàn làm việc của anh, cô đặt tập hồ sơ xuống bàn:

- Cũng không có việc gì cả. Chỉ cần anh ký vào xấp hồ sơ để xuất khẩu đọt cua vào kỳ này thôi.

Minh Khôi nhìn tập hồ sơ rồi quay lại nhìn Anh Thư.

- Em cứ để đấy, lát nữa anh sẽ xem lại.

Anh Thư nhoen miệng cười đắc ý. Minh Khôi chắc chắn không thể nào biết được chuyện sắp tới sẽ xảy ra.

Cô đứng dậy nói nhanh:

- Vậy khi nào xong thì anh gọi em vào nhé.

- Được rồi.

Chợt cô nhìn thấy qua khung cửa rèm Thùy Lâm đang đi đến. Anh Thư bất giác lóe lên một ý nghĩ thoáng qua. Cô vờ chóng mặt, Anh Thư nhăn nhó rồi xoay vòng:

- Ôi! Tự nhiên em chóng mặt.

Minh Khôi ngạc nhiên:

- Em có sao không Anh Thư?

Vừa nói, anh vừa chạy đến. Anh Thư nhân cơ hội, cô ngã người không chút do dự vào đôi tay rắn chắc của anh. Cô dang tay ghì lấy cổ anh rồi rướn người hôn lên môi Minh Khôi, giọng thều thào:

- Em yêu anh Minh Khôi!

Vừa lúc đó Thùy Lâm đẩy cửa bước vào. Cô cũng người nhìn Minh Khôi tay trong tay cùng Anh Thư. Anh Thư nhếch môi cười thật mỉa mai, tay vẫn không rời khỏi cổ anh. Minh Khôi bất ngờ, anh xô Anh Thư ra, lấp bắp:

- Thùy Lâm!

Thùy Lâm tối sầm mặt, cô loạng choạng không đứng vững được nữa. Ôi! Trước mắt cô có phải là sự thật hay không? Ông xã mà cô hết lòng tin tưởng lại ngựa quen đường cũ hay sao? Cô biết cô yêu anh, yêu một chàng lãng tử phong lưu đa tình là cô sẽ khổ. Nhưng chính anh đã hứa chỉ yêu có một mình cô, Thùy Lâm tin đó là những lời thật lòng xuất phát từ tận trái tim. Cổ họng như nghẹn cứng lại không còn nói lên một lời nào nữa. Thùy Lâm quay mặt đi, cô bỏ chạy lên sân thượng. Thùy Lâm đứng tựa vào lan can, gió hất từng cơn làm bay mấy sợi tóc lòa xòa trước mặt cô. Thùy Lâm thở hắt ra với hy vọng gió sẽ mang đi tất cả những phiền não trong lòng của cô lúc này. Vô ích thôi, càng nhớ cô nghe lòng mình càng nặng trĩu sự hờn ghen. Mãi miên man suy nghĩ, Thùy Lâm không hay Minh Khôi đã vòng tay ngang ngực cô. Anh thì thầm bên tai Thùy Lâm:

- Giận anh hả cưng?

Thùy Lâm gỡ tay anh ra, cô quay lại nhìn thẳng vào mắt anh nhưng không nói một lời nào. Minh Khôi véo mũi cô:

- Lúc em giận còn đáng yêu hơn bình thường nữa.

Thùy Lâm đành giọng:

- Anh nói với tôi những lời đó làm gì?

Minh Khôi tỉnh bơ:

- Vợ anh, anh khen không được sao?

Thùy Lâm dẫu môi:

- Ai là vợ anh?

Minh Khôi khẳng định:

- Có giấy trắng mực đen thừa nhận anh là chồng em đàng hoàng nghe.

Thùy Lâm quả quyết:

- Tôi sẽ ly dị.

- Tại sao?

Thùy Lâm chổng nạnh:

- Còn hỏi nữa hả. Anh làm điều gì thì tự anh biết.

Minh Khôi độp lại:

- Anh không làm gì sai cả.

Thùy Lâm thở hắt ra. Cô muốn tức điên lên với cái thái độ của anh lúc này. Anh làm như là mình vô tội, cái mặt ngu ngơ trước những lời cô nói nhìn mà thấy phát ghét.

Thùy Lâm nói như không:

- Tôi đã sai khi đi yêu một chàng lãng tử. Bây giờ tôi mới biết bản tính vốn phong lưu, đa tình của anh không bao giờ thay đổi.

Minh Khôi khỗ sở:

- Em hiểu lầm anh rồi, Thùy Lâm à!

Thùy Lâm bịt tai, cô lắc đầu:

- Tôi không muốn nghe anh nói gì nữa.

Minh Khôi van nài:

- Nhưng em phải nghe anh giải thích.

Thùy Lâm cười nhạt:

- Giải thích thế nào? Hay anh lại nói rằng anh không nỡ từ chối tình cảm của cô ấy.

- Anh...

Thùy Lâm ngắt lời:

- Luật sư của tôi sẽ nói chuyện với anh. Chúng ta kể từ nay chẳng còn gì để nói.

Minh Khôi mím môi nhìn Thùy Lâm đi xuống cầu thang. Anh bực tức đá mạnh vào chân tường. Cái tội của anh không cho phép anh đuổi theo cô. Sao anh cố giải thích nhưng cô lại bỏ mặc tất cả ở ngoài tai? Yêu nhau bao lâu chẳng lẽ cô vẫn chưa đặt trọn niềm tin vào anh hay sao? Minh Khôi châm lửa môi điều thuốc anh ném ánh mắt vào không trung để tìm lại chút bình tĩnh.

Quán cà phê Gọi Nhớ chiều hôm nay thật đông khách. Thùy Lâm chọn cho mình một cái bàn ở góc khuất, cô ngồi xuống. Đã mấy ngày qua cô và Minh Khôi xảy ra chiến tranh lạnh. Gặp mặt nhau nhưng cả hai vẫn không ai thềm nói tới ai. Cảm giác đó thật khổ sở, phải chi la lên có thể giải tỏa được nỗi bực bội trong lòng thì cô cũng sẵn sàng la khản cả cổ. Thùy Lâm cúi mặt úp xuống bàn.

- Chị ơi! Chị có sao không?

Thùy Lâm như người mất hồn, cô ngẩng mặt lên. Anh nhân viên nhanh giọng:

- Chị uống gì?

Thùy Lâm ra hiệu:

- Một ly sakê.

Lát sau, anh nhân viên mang ly rượu ra đặt xuống bàn. Thùy Lâm nâng ly rượu lên ực một hơi. Vừa đặt xuống bàn cái “cộp” thì Anh Thư bước đến, cô cười mĩa mai:

- Wa! Cô uống rượu nữa ư? Chắc đang có tâm sự gì phải không?

Thùy Lâm lườm cô:

- Tôi uống rượu không liên quan gì đến cô.

Anh Thư gác tréo chân:

- Vậy là liên quan đến Minh Khôi rồi.

Có lẽ bây giờ anh ấy đã chán cô rồi cặp với cô bồ nào khác nên cô mới ra nông nổi như vậy.

Thùy Lâm nạt ngang:

- Cô im đi, không biết là tôi hay có bị bỏ rơi đó.

Anh Thư vắn lại:

- Tôi rất hiểu anh ấy nên có ý tốt muốn nhắc nhở cho cô biết, cô không cảm ơn thì thôi.

Thùy Lâm gằn giọng:

- Tôi tự biết chuyện của mình không cần cô phải nhắc nhở đâu.

Anh Thư hất mặt lên:

- Cô hẹn đến đây gặp tôi có việc gì?

Thùy Lâm cười nhạt:

- Cô làm gì thì bản thân cô phải tự biết chứ.

Anh Thư lừ mắt:

- Có gì thì cô cứ nói thẳng ra đi đừng có úp úp mở mở như vậy nữa.

Thùy Lâm nghiêm mặt.

- Nếu cô đã nói thế thì tôi cũng không muốn giấu làm gì nữa.

Anh Thư nhìn cô chăm chăm. Thùy Lâm chậm rãi:

- Tôi đã nắm được toàn bộ chứng cứ về tội lừa đảo của cô rồi.

Anh Thư sa sầm nét mặt, cô lấp bắp:

- Cô... cô đang nói điên gì thế hả?

Thùy Lâm đanh giọng:

- Người điên mới là cô. Bác Ngọc và Minh Khôi tốt với cô đến vậy mà cô nỡ lòng nào đối xử với họ như thế.

Anh Thư chơi với, cô ngả người vào ghế. Thùy Lâm nói tiếp:

- Vì giữ chút sĩ diện cho cô nên tôi mới im lặng không nói ra. Tôi khuyên cô hãy tự mình rút lui đi.

Anh Thư gào lên:

- Ông trời bất công đối với tôi như vậy sao. Tôi chỉ muốn lấy lại những gì đã mất.

Thùy Lâm thông cảm:

- Tôi biết cô cũng vì quá yêu Minh Khôi nên mới có những việc làm thiếu suy nghĩ như vậy. Nhưng có rất nhiều cách để yêu đâu nhất thiết phải tranh giành mới có được

Anh Thư bật khóc:

- Tôi sai rồi.

Thùy Lâm an ủi:

- Ai trong đời không một lần mắc phải sai lầm. Nhưng quan trọng là ta biết làm lại từ đầu.

Anh Thư sụt sùi:

- Còn kịp nữa không?

Thùy Lâm bóp chặt tay cô trong tay mình, ánh mắt như san sẻ, cô cũng nghe nghẹn ngào theo tiếng khóc của Anh Thư.